

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **I. S., nar. X., státní příslušnost X.**, bytem B., V. 225/13, zastoupen Janem Žižlavským, advokátem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 8. 2011, č. j. MV-71135-5/VS-2011,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 3. 10. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 8. 2011, č. j. MV-71135-5/VS-2011, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2011, č. j. VS-2462/53/2-2002, jímž podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nebylo vyhověno žádosti o udělení státního občanství České republiky.

Žalovaný správní orgán odůvodnil své rozhodnutí nesplněním jedné ze zákonných podmínek. Jednak bylo zjištěno, že žadatel v období od května 2004 do prosince 2006 žil a pracoval ve Velké Británii, tedy déle než 365 dní, a tento pobyt mimo území České republiky neoznámil cizinecké policii, čímž se dopustil přestupku podle § 93 odst. 4 písm. d) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Dále bylo zjištěno, že žadatel nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas, čímž porušoval zvláštní právní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra mohlo sice splnění uvedené podmínky prominout podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, nicméně neshledalo důvod hodný zvláštního zřetele.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí postupně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami.

K námitce překročení mezí správního uvážení správním orgánem prvního stupně ministr vnitra uvedl, že v roce 2000 se jednalo o pochybení bagatelní výše (nedoplatek na veřejné zdravotní pojištění ve výši 234 Kč + penále ve výši 76 Kč), které žadatel napravil koncem roku 2002. Ze správního spisu však vyplynulo žadatelovo druhé pochybení v placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění za září 2008 ve výši 1.080 Kč, které bylo zapláceno až dne 14. 1. 2010. Z informace o pojištění za období od 1. 5. 2000 do 22. 2. 2011 vyplynulo, že žadatel byl v období od 1. 9. 2008 do 30. 9. 2008 osobou bez zdanitelných příjmů a od 1. 10. 2008 do 31. 3. 2010 byl uchazečem o zaměstnání. Z tohoto podkladu je tedy patrné, že žadatel měl povinnost uhradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas. Ministr vnitra nemůže v uvedené souvislosti přistoupit na tvrzení žadatele, že v období od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2008 byl zaměstnán u společnosti Quizda a pojistné za něj měl hradit zaměstnavatel. Pokud by tomu tak však bylo, je nucen jej upozornit na porušení § 10 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jelikož byl povinen neprodleně oznámit příslušné zdravotní pojišťovně skutečnosti o vzniku a zániku tohoto pracovního poměru, pokud tak neučinil zaměstnavatel. Vzhledem k tomu, že žadatel pojistné na veřejné zdravotní pojištění uhradil teprve dne 14. 1. 2010, musel o pochybení svého zaměstnavatele vědět, a přesto minimálně do února 2011 o těchto skutečnostech zdravotní pojišťovnu neinformoval.

K námitce, že správní orgán prvního stupně měl vycházet z nepravomocného rozhodnutí Úřadu práce ze dne 28. 2. 2011, který v rozhodnutí neuvedl agenturu James jako zaměstnavatele a nepřiznal mu nárok na podporu v nezaměstnanosti, ministr vnitra dodal, že podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem k návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Z rozhodnutí Úřadu práce ze dne 28. 4. 2011, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2011, a jež žadatel přiložil až k rozkladu, je zřejmé, že jej mohl uplatnit v prvostupňovém řízení, když rozhodnutí Ministerstva vnitra je ze dne 5. 5. 2011. Žadatel však tento důkaz přiložil až k rozkladu. Nad to ministr vnitra uvedl, že rozhodnutí Úřadu práce ze dne 28. 2. 2011 a ze dne 28. 4. 2011 nemají vliv na žadatelův nedoplatek na veřejné zdravotní pojištění, neboť vznikl v září 2008. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 28. 4. 2011 se žadateli pouze přiznává podpora v nezaměstnanosti od 1. 1. 2011.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal jeho nesprávnost. Namítal, že napadené rozhodnutí postrádá jak logiku, tak zejména aspekt humanitní.

Žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval zákon, když na jedné straně značným způsobem zveličil a místy i zkreslil pochybení žalobce, na druhé straně naprosto pominul aspekt humanity a dobrých mravů.

Žalobce namítal, že v rozkladu dostatečně přiléhavě vysvětlil otázku dluhu na zdravotním pojištění, který byl doslova bagatelní a navíc dodatečně uhrazen.

Žalobce namítal, že obdobně si žalovaný počínal v případě hodnocení jeho pobytu ve Velké Británii.

Žalobce uváděl novou skutečnost, a to kombinované studium oboru Historie v bakalářském studijním programu na Filozofické fakultě Masarykovy university v akademickém roce 2011/2012, čímž se stal řádným studentem FFMU.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 3. 2. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na právní názor vyjádřený v rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 8. 5011, č. j. MV-71135-5/VS-2011.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce nevyjádřil (doručeno dne 16. 2. 2012) a žalovaný výslovně souhlasil, aby soud rozhodnul bez jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky přicestoval v roce 1987 za účelem studia na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, kde byl zapsán v době od 1. 9. 1988 do 14. 11. 1994 v prezenčním studijním programu Historické vědy, které nedokončil. V období 1994 až 1998 pobýval v X. a v roce 1998 přicestoval opět do České republiky. Ve studiu nepokračoval, měl zrušeno oprávnění bydlet Na vysokoškolské koleji a byl mu vysloven zákaz pobytu v České republice. Z tohoto důvodu požádal o udělení azylu, který mu byl po odvolání v roce 2000 povolen. Od té doby až do března 2004 byl veden v evidenci úřadu práce a byla mu vyplácena podpora v nezaměstnanosti. Od května 2004 do prosince 2006 žil a pracoval ve Velké Británii. V tomto období nepobíral žádné dávky státní sociální podpory na území České republiky. Po návratu do české republiky získal živnostenské oprávnění dne 24. 1. 2007, které ke dni 23. 5. 2007 zrušil a byl opětovně veden úřadem práce jako uchazeč o zaměstnání. Od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2008 byl zaměstnán prostřednictvím pracovní agentury jako skladník v Brně. V letech 2009 až 2010 měl několik krátkodobých zaměstnání. Od 1. 1. 2011 byl opět zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání a dne 3. 1. 2011 požádal o podporu v nezaměstnanosti.

Soud ověřil z předložených vyúčtování pojistného Všeobecné zdravotní pojišťovny, že žalobci v roce 2000 bezprostředně po udělení azylu vznikl nedoplatek na veřejné zdravotní pojištění ve výši 234 Kč + penále ve výši 76 Kč, které žadatel napravil koncem roku 2002. Z vyúčtování za období od 1. 2. 2007 do 23. 2. 2011 vyplývá, že žalobce neuhradil včas veřejné zdravotní pojištění za září 2008 ve výši 1.080 Kč, které bylo zapláceno až dne 14. 1. 2010. Z informace o pojištenci za období od 1. 5. 2000 do 22. 2. 2011 vyplynulo, že žadatel byl v období od 1. 9. 2008 do 30. 9. 2008 osobou bez zdanitelných příjmů a od 1. 10. 2008 do 31. 3. 2010 byl uchazečem o zaměstnání.

Žalobce ke své žalobě připojil potvrzení Masarykovy univerzity ze dne 22. 8. 2011 o přijetí ke kombinovanému studiu oboru Historie v bakalářském studijním programu na Filozofické fakultě MU v akademickém roce 2011/2012, a že se zápisem ke studiu dne 18. 8. 2011 stal řádným studentem FFMU.

Z oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory vydaného Úřadem práce dne 27. 10. 2011, č. j. 313919/11/BM, soud ověřil, že příspěvek na bydlení byl žalobci ke dni 1. 10. 2011 snížen z 3.515 Kč na 1.540 Kč.

Z oznámení Úřadu městské části Brna, Brno-střed, ze dne 10. 10. 2011, č. j. 35386/2011/BBT, soud ověřil, že dávka - příspěvek na živobytí byl žalobci ke dni 1. 10. 2011 zvýšen z 2.528 Kč na 3.126 Kč.

Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,*
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,*
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,*
- d) prokáže znalost českého jazyka a*
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.***

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství může Ministerstvo vnitra v případech hodných zvláštního zřetele prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

Ze zákonné dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. Ústavní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2000 IV. ÚS 586/99 konstatoval, že „Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb. V případech, kdy tento vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu (a tak tomu bylo v případě stěžovatelky), má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství, kterou Česká republika podepsala dne 7. 5. 1999, a u které v současné době probíhá proces ratifikace.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. května 2006, č. j. 2 As 31/2005-78, žadateli o udělení státního občanství České republiky vyplývá při splnění podmínek daných ustanovením § 7 odst. 1 zákona o státním občanství subjektivní právo (nikoliv nárok) na státní občanství. Zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřebnost, podle níž je povoleno použití toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a zdejšího soudu smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Porušení povinnosti ohlásit cizinecké policii změny pobytu cizince, pokud není motivováno snahou zatajit skutečný pobyt cizince, a vytvořit si tak prostor k protiprávní činnosti, lze považovat pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky.

V inkriminované věci ministr vnitra dne 15. 8. 2011 rozklad zamítl. Žalobce totiž nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tedy v minulosti porušil povinnosti vztahující se k pobytovému režimu cizince. Ministr neshledal ani důvody zvláštního zřetele pro prominutí zákonné podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

Žalobce namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí mj. ve vztahu k hodnocení podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, podle žadatel „plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.“ Žalobce rovněž namítal, že žalovaný překročil meze správního uvážení, neboť zejména zkreslil jeho pochybení.

Městský soud v Praze posuzoval jednotlivé žalobní body v intencích citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i podle napadeného rozhodnutí žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení státního občanství. Žalovaný tedy neměl provádět správní úvahu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, neboť k takové úvaze žalovaný přikročí pouze v případě, že dospěje k závěru, že žadatel veškeré zákonné podmínky pro udělení občanství dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství splňuje. Správní uvážení přísluší žalovanému rovněž v případě nesplnění podmínek pro udělení občanství, pokud je zde dán některý z důvodů dle § 11

zákona o státním občanství, pro nějž žalovaný může nesplnění některé z těchto podmínek prominout. V první řadě však soud musel v mezích žalobních bodů přezkoumat, zda je závěr prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí o tom, že žalobce nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, vůbec správný. Ve světle názoru Nejvyššího správního soudu, pokud jde o hodnocení principu proporcionality, tedy soud musel námitku žalobce, podle níž žalovaný nerespektoval zákon, když na jedné straně značným způsobem zveličil a místy i zkreslil pochybení žalobce, na druhé straně naprosto pominul aspekt humanity a dobrých mravů, musel Městský soud v Praze odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalovaný označuje jako důvod nesplnění uvedené zákonné podmínky pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství skutečnost, že se žalobce po určitou část doby povoleného trvalého pobytu v České republice nezdržoval v místě trvalého pobytu, tj. od května 2004 do prosince 2006 ve Velké Británii, aniž by tuto skutečnost oznámil Ministerstvu vnitra. V prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí je přesně specifikováno, jaké konkrétní ustanovení konkrétního právního předpisu žalobce podle žalovaného ve skutečnosti porušil.

Podle § 93 odst. 4 písm. d) zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany se dopustí přestupku tím, že neoznámí ministerstvu pobyt mimo území delší než 365 dní,

V inkriminované věci je nesporné, že žalobci byl v roce 2000 udělen azyl, a proto je povinen dodržovat povinnosti spojené s poskytnutím této ochrany. Mezi tyto povinnosti patří i povinnost oznámit Ministerstvu vnitra pobyt mimo území České republiky delší než 365 dní. Je nesporné, že se žalobce od května 2004 do prosince 2006 zdržoval ve Velké Británii, aniž by tuto skutečnost oznámil Ministerstvu vnitra. Žalobce tak svým jednáním porušil povinnosti cizince stanovené jak v zákoně o azylu, tak i v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce podal svou žádost o udělení státního občanství České republiky bez rodného listu, a vzhledem k tomu, že má přiznáno postavení uprchlíka, existují u něj objektivní překážky, aby tento doklad předložil, a potom mu jeho předložení bylo na žádost prominuto. Rozhodnutím Úřadu městské části Brno-Královo Pole ze dne 14. 1. 2010 bylo žalobci rovněž vyhověno podle § 72 odst. 1 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu povolena změna jména a příjmení z A. A. na „I. S.“.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že správní orgány šetřily práva žalobce jako cizince požívající mezinárodní ochrany.

Pokud jde o princip proporcionality, soud musel především hodnotit smysl a účel podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení zákona přestupku podle § 93 odst. 4 písm. d) zákona o azylu, a musel dospět k závěru, že se nejednalo o porušení právního předpisu, které by bylo možno nazvat bagatelním. Kromě toho žalobce řádně a včas neplnil své povinnosti ve věci veřejného zdravotního pojištění, když v roce 2000 měl nedoplatek na veřejné zdravotní pojištění ve výši 234 Kč + penále ve výši 76 Kč (byť bagatelní), které žadatel napravil koncem roku 2002,

druhé pochybení v placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění je za září 2008 ve výši 1.080 Kč, které bylo zapláceno až dne 14. 1. 2010.

Účelem zákonem stanovené podmínky je dle názoru soudu vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, nikoli bezvýznamným způsobem po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, tedy podstatné povinnosti stanovené právními předpisy o pobytu cizinců na území České republiky, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení pobytového režimu, a i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele o udělení občanství musí být takové, aby bylo skutečně naplněno zmíněné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele.

V inkriminované věci má Městský soud v Praze za to, že porušení povinnosti ohlásit cizinecké policii změny pobytu v případě žalobce nelze považovat pouze za formální opominutí, neboť žalobce se zdržoval ve Velké Británii od května 2004 do prosince 2006, tedy déle než 365 dní. V podané žalobě k tomuto pobytu žalobce pouze namítal, že žalovaný tuto věc zveličil a dovedl z ní jeho nespolehlivost. K důvodům svého pobytu ve Velké Británii a neohlášení této změny Ministerstvo vnitra se však žalobce nijak nevyjádřil, neposkytnul tak soudu vysvětlení, proč zatajil svůj skutečný pobyt od května 2004 do prosince 2006. Žalobci tedy lze přičítat zavinění za porušení uvedených povinností cizince.

Pokud žalobce svůj dluh na zdravotním pojištění označil jako bagatelní, bylo by sice lze připustit, nicméně s tímto názorem ještě nelze dospět k závěru, že žalovaný nerespektoval zákon, zvláště když se jednalo o opakovaný problém.

Pokud žalobce namítal ve svém podání porušení zásady proporcionality, nemohl mu Městský soud v Praze rovněž přisvědčit. Proporcionalita je tradičně pojímána jako soubor tří dílčích principů - principu způsobilosti a vhodnosti dosažení zamýšleného cíle, dále principu potřebnosti, tj. použití nejšetrnějšího možného prostředku, a konečně principu přiměřenosti v užším slova smyslu, podle něhož újma na příslušném právu nesmí být nepřiměřená zamýšlenému cíli. Ve vztahu k podmínce dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství to znamená, že nelze abstrahovat od závažnosti případného porušení povinností dle předpisů o pobytu cizinců a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti či vůbec nezohlednit zásadu proporcionality.

Podle zásady proporcionality tedy soud musel především hodnotit smysl a účel podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení daňových zákonů. Účelem zákonem stanovené podmínky je dle názoru soudu vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, nikoli bezvýznamným způsobem po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, tedy podstatné povinnosti stanovené právními předpisy o pobytu cizinců na území České republiky, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Napadené rozhodnutí žalovaného potom srozumitelnou úvahu v tomto smyslu obsahovalo, jak uvedeno výše.

Skutečnost, že žalobci nebylo vyhověno ve věci udělení státního občanství České republiky, nemá vliv na trvání jeho pobytu v České republice. Žalobci byl udělen azyl podle zákona o azylu a toto rozhodnutí zůstává nedotčeno.

Pokud se žalobce domníval, že při udělování státního občanství by měly být zohledněny rovněž důvody humanitní, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Pro udělení státního občanství jsou zákonem stanoveny pevně podmínky, jejich nesplnění vede k nevyhovění žádosti. Ustanovení § 11 zákona o státním občanství umožňuje prominutí nesplnění některých podmínek. Pokud jde o podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) a e) tohoto zákona, může tak ministerstvo učinit pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Důvody, pro které tak nebylo učiněno v případě žalobce, jsou dostatečně popsány v napadeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. února 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková